

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Štěpána Výborného a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobkyně: **Praga Centrum, a.s.**, sídlem Hybernská 1009/24, Praha 1, zastoupená JUDr. Michalem Chrůmou, Ph.D., advokátem, sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, **za účasti:** PRAGA a.s., sídlem U Císařské cesty 219, Praha 10, zastoupená JUDr. Dagmar Zadákovou, advokátkou, sídlem Pražská 810/16, Praha 10, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 6. 9. 2024, č. j. O-533562/D24035115/2024/ÚPV, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, č. j. 9 A 93/2024-82,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, č. j. 9 A 93/2024-82, **se ruší.**

II. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 9. 2024, č. j. O-533562/ D24035115/2024/ÚPV, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Chrůmy, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 22 363 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dříve PRAGA-Export s.r.o.) podala dne 27. 8. 2021 návrh na prohlášení ochranné známky ve vlastnictví žalobkyně (dále též „napadená ochranná známka“) v následujícím provedení

za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Napadená ochranná známka byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 31. 1. 2018. V návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. b) citovaného zákona uplatnila osoba zúčastněná na řízení dvě ochranné známky ve svém vlastnictví, a to slovní ochrannou známku ve znění „PRAGA“ a obrazovou ochrannou známku v následujícím provedení:

V návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona uplatnila osoba zúčastněná na řízení krom dvou již uvedených ochranných známek ještě další dvě slovní ochranné známky ve znění „PRAGA“ a tři obrazové ochranné známky (dále též všechny i výše uvedené v souhrnu či jednotlivě jako „namítané ochranné známky“) v následujícím provedení:

[2] Žalovaný návrhu osoby zúčastněné na řízení částečně vyhověl a výrokem I rozhodnutí ze dne 28. 2. 2024, č. j. O-533562/21082917/2021/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách pro část (výslovně vyjmenovaných) služeb zařazených do třídy 35 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Výrokem II téhož rozhodnutí prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. c)

zákona o ochranných známkách pro část (výslovně vyjmenovaných) služeb zařazených do třídy 35 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Výrokem III prvostupňového rozhodnutí žalovaný zamítl návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách.

[3] Žalobkyně podala proti výrokům I a II prvostupňového rozhodnutí rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 6. 9. 2024, č. j. O-533562/D24035115/2023/ÚPV, zamítl.

II. Rozsudek městského soudu

[4] Žalobkyně se proti rozhodnutí předsedy žalovaného bránila správní žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[5] Městský soud označil za nedůvodný žalobní bod týkající se změny právní kvalifikace návrhových důvodů neplatnosti zápisu napadené ochranné známky. Připomněl, že s totožnou námitkou se již podrobně vypořádal předseda žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí a soud se s jeho posouzením ztotožnil.

[6] Městský soud dále uvedl, že důvody neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. b) a c) zákona o ochranných známkách [potažmo § 7 odst. 1 písm. a) a b) ve znění účinném do 31. 12. 2018] se v posuzované věci do značné míry prolínají. K prvému z nich nicméně uvedl, že pravděpodobnost záměny porovnávaných ochranných známek je nezbytné zkoumat optikou průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Tato hlediska nelze vnímat izolovaně, ale v jejich vzájemném souhrnu. Připustil, že vizuální podobnost mezi oběma známkami je velmi nízká. Ve shodě se žalovaným však považoval za podstatné, že napadená známka i namítané známky obsahují totožný slovní základ „Prag“, který evokuje označení „PRAGA“ a „Pragovka“, jakožto pojmy související se značkou automobilů a továrnou na výrobu motorových vozidel. S ohledem na známost výrobků firmy Praga a její bývalé továrny nemohl uvedený slovní základ vyvolávat toliko obecný dojem, že se jedná o označení hlavního města Prahy. Městský soud proto uzavřel, že porovnávané ochranné známky obsahují slovní vizuálně podobné prvky „PRAGA“ a „Prag“, které vykazují rovněž podobnost významovou a fonetickou.

[7] Námitky žalobkyně k otázce podobnosti ochranných známek považoval soud za příliš obecné a uplatněné ke každému hledisku zvlášť. Předseda žalovaného a před ním i samotný žalovaný se uvedenou otázkou zabývali komplexně a své závěry srozumitelně a podrobně odůvodnili.

[8] Městský soud nesouhlasil s argumentem, že služby v třídě 35 jsou nepodobné službám zapsaným u namítaných ochranných známek. Uvedl, že dle ustálené judikatury je třeba vycházet z relevantních atributů ve vztahu k povaze výrobků a služeb tak, jak jsou zařazeny v jednotlivých třídách mezinárodního třídění, nikoliv z toho, jaké služby vlastníci ochranných známek reálně poskytují. Současně aproboval úvahu žalovaného, že za relevantní spotřebitelskou veřejnost je v daném případě třeba považovat podnikatelské

subjekty poptávající reklamní a obchodní služby. Námitky žalobkyně označil za natolik povšechné, že nejsou způsobilé závěry žalovaného zpochybnit.

[9] Následně se městský soud zabýval námitkami vztahujícími se k návrhovému důvodu zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách, který žalovaný shledal relevantním ve vztahu ke všem sedmi namítaným ochranným známkám. Konstatoval, že ve věci je splněna jak podmínka podobnosti porovnávaných ochranných známek, tak podmínka „dobrého jména" namítaných ochranných známek, což osoba zúčastněná na řízení přesvědčivě doložila. Soud rovněž konstatoval, že dle jeho mínění lze dovodit spojení (v mysli veřejnosti) mezi známkami s dobrým jménem a napadenou známkou. Poukázal na nebezpečí záměny u veřejnosti, které vyplývá z vysoké rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek a z označení „Pragovka" v napadené ochranné známce, které se rekrutovalo z označení místa továrny v minulosti vyrábějící automobily a produkty značky „Praga". Soud naopak nepovažoval za podstatné, zda mají namítané služby v třídách 35 a 41 mezinárodního třídění vztah k motosportu či k produktům osoby zúčastněné na řízení. V případě známky s dobrým jménem je totiž zásadní, zda může průměrný spotřebitel dovodit spojitost mezi napadenou ochrannou známkou a staršími známkami s dobrým jménem, přičemž se může domnívat, že vlastník starších známek rozšířil svoji činnost i do dalších oblastí.

[10] Osoba zúčastněná na řízení prokázala podle městského soudu reálnou obavu stran možnosti těžení z dobré pověsti namítaných starších ochranných známek. Stejně tak prokázala vysokou rozlišovací způsobilost značky „PRAGA". Lze proto usuzovat, že si spotřebitelé služeb žalobkyně utvoří spojení mezi jejími výrobky a službami a výrobky osoby zúčastněné na řízení.

[11] Za irelevantní označil soud žalobní námitku, že osoba zúčastněná na řízení (nikoliv namítané ochranné známky) není mezi spotřebitelskou veřejností známá, či tvrzení, že užívání označení „Pragovka" se odvíjí od jejího vlastnického práva k továrnímu komplexu, který byl historicky takto nazýván. Pokud se jedná o výsledky veřejného průzkumu, které žalobkyně prezentovala až v podaném rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, předseda žalovaného k nim nemohl s ohledem na zásadu koncentrace řízení přihlédnout. Pro úplnost však soud doplnil, že veřejný průzkum se vztahoval k období dubna roku 2024, tedy nikoliv k datu přihlášky napadené ochranné známky. Nadto ani jeho výsledky nebyly natolik průkazné, aby zvrátily závěry žalovaného.

III. Obsah kasační stížnosti

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.").

[13] Stěžovatelka městskému soudu nejprve vytýká nesprávné právní posouzení otázky podobnosti a pravděpodobnosti záměny srovnávaných ochranných známek. Jeho argumentaci považuje za nepřesvědčivou a vnitřně rozpornou. Soud konstatoval velmi nízký stupeň vizuální podobnosti na straně jedné, na straně druhé však bez jasného vymezení

dominantního prvku dovodil významnou fonetickou a sémantickou podobnost pouze z faktu, že obě označení obsahují společný základ „Prag“. Takový postup neodpovídá požadavku, aby globální posouzení vycházelo z celkového dojmu průměrného spotřebitele a hodnotilo role distinktivních a dominantních prvků. Stěžovatelka se ohrazuje, aby soud z totožného dílčího slovního základu (nadto obecně užívaného) bez dalšího dovozoval podobnost v celkovém dojmu.

[14] Ve druhém kasačním bodu stěžovatelka namítá, že soud chybně aplikoval test podobnosti služeb. Poukazuje na ustálenou judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá nutnost zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi výrobky či službami. Městský soud dle mínění stěžovatelky ospravedlňuje paušalizaci, aniž by se vypořádal s tím, že v rámci třídy 35 se nachází velmi rozličné položky. Stěžovatelka se rovněž ohrazuje vůči tvrzení soudu, že její rozkladové námitky byly pouze obecné a nebylo na žalovaném, aby domýšlel, o jaké odlišnosti mezi porovnávanými službami by se mělo jednat. Zdůrazňuje, že bylo povinností žalovaného, aby přezkoumatelným způsobem vyložil, proč jsou si uvedené služby podobné. Této své povinnosti však nedostál ani on, ani posléze městský soud.

[15] Pokud se jedná o zásah do práv k ochranné známce s dobrým jménem, městský soud dle mínění stěžovatelky nejprve správně dovodil, že spojení v mysli veřejnosti představuje nutnou (nikoliv však postačující) podmínku. Svůj závěr však bezprostředně popřel, neboť v bodech 65 a 66 až 72 rozsudku již vycházel z toho, že existence spojení v mysli veřejnosti a vysoká míra rozlišovací způsobilosti jsou okolnostmi, které samy o sobě zakládají reálný předpoklad pro nepoctivé těžení z dobré pověsti starší ochranné známky. Městský soud tedy dospěl k mylnému závěru, že postačuje určitá abstraktní možnost či obava z těžení z dobré pověsti, aniž by byl vlastník starší ochranné známky nucen jakkoliv prokazovat existenci či reálné nebezpečí zásahu do práv k namítaným ochranným známkám. Úvahy soudu stran možnosti těžení z dobré pověsti (k němuž by mělo docházet z toho důvodu, že spotřebitelé mohou usuzovat na rozšíření portfolia ze strany osoby zúčastněné na řízení) považuje stěžovatelka za ničím nepodložené.

[16] V posledním kasačním bodu stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů a jeho vnitřní rozpornost. Přezkoumatelné právní hodnocení soud nahrazuje nic neříkajícími hodnotícími formulacemi („logické úvahy“, „reálný předpoklad“ apod.), aniž by konkretizoval skutkové okolnosti. Soud rovněž důsledně neoddělo val jednotlivé kroky aplikovaného testu (podobnost → spojení → zásah/vážné nebezpečí zásahu). V části věnované podobnosti služeb a relevantní veřejnosti (body 44 až 46 rozsudku) se nevypořádal s tím, že u některých služeb je relevantní veřejností zejména odborná podnikatelská klientela, u níž lze předpokládat jinou míru pozornosti, a tedy i pravděpodobnosti záměny. Za nedostatečně odůvodněný považuje stěžovatelka i závěr soudu, že osoba zúčastněná na řízení dostatečně prokázala, že její ochranné známky požívají dobrého jména.

IV. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že výhrady žalobkyně k posouzení otázky podobnosti porovnávaných ochranných známek jsou velmi obecné a nejsou způsobilé zpochybnit argumentaci obsaženou ve správních rozhodnutích. Žalovaný připomíná stěžejní závěr, že výraz „PRAGA“ představuje v případě namítaných ochranných známek dominantní i distinktivní prvek. U napadené ochranné známky je podobný slovní prvek „PRAGOVKA“ nositelem rozlišovací způsobilosti. Uvedený závěr aproboval i městský soud, jehož úvahy považuje žalovaný za věcně správné a řádně odůvodněné.

[18] Pokud se jedná o posuzování podobnosti výrobků a služeb, městský soud správně dovodil, že je nezbytné vycházet z jejich zatřídění, nikoliv z toho, jakým způsobem vlastník ochranné známky porovnávané služby toho času reálně využívá. Žalovaný provedl zevrubné posouzení podobnosti služeb (na základě všech relevantních faktorů). Správnost jeho úvah stěžovatelka nezpochybnila žádnými konkrétními argumenty.

[19] Žalovaný trvá na tom, že otázku zásahu do práv k namítaným ochranným známkám ve formě těžení z jejich rozlišovací způsobilosti a dobrého jména posoudil jak on sám, tak následně městský soud plně v souladu s judikaturou Soudního dvora. Městský soud v posuzované věci správně konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení prokázala vysokou rozlišovací způsobilost značky „PRAGA“, jakož i existenci důvodné obavy z neoprávněného těžení z rozlišovací způsobilosti a dobrého jména namítaných ochranných známek.

[20] Závěrem žalovaný dodává, že rozsudek městského soudu považuje za přezkoumatelný. Rozsah a obsah odůvodnění rozsudku městského soudu odpovídá obecnosti v žalobě uplatněných námitek.

[21] Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření ztotožnila se závěry městského soudu.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[23] Kasační stížnost je **důvodná.**

V.A Relevantní právní úprava

[24] Podstata projednávané věci spočívá v zodpovězení otázky, zda byly splněny podmínky pro prohlášení napadené ochranné známky ve vlastnictví stěžovatelky za neplatnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti v prvé řadě uvádí, že žalovaný dospěl k závěru o neplatnosti napadené ochranné známky z důvodů podle § 7 odst. 1 písm. b) a c) zákona o ochranných známkách, ve znění účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí. K zápisu napadené ochranné známky však došlo ke dni 31. 1. 2018, přičemž

s účinností od 1. 1. 2019 byl zákon o ochranných známkách, včetně relevantních zákonných ustanovení, novelizován.

[25] Jakkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti (narozdíl od žaloby) neuplatnila námitku chybné právní kvalifikace důvodů neplatnosti napadené ochranné známky, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné na okraj vyjasnit, podle jakého znění zákona věc posuzuje.

[26] Podle čl. II bodu 8 zákona č. 286/2018 Sb., jímž došlo (krom jiného) k novelizaci zákona o ochranných známkách, *je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se splnění podmínek zápisu označení do rejstříku ochranných známek podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném v době zápisu ochranné známky do rejstříku.*

[27] Podle § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018, *přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky")*
a) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou,
b) vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu[.]

[28] Podle § 7 odst. 1 zákona o ochranných známkách, ve znění účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí, *přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky")*
a) vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením a je chráněna pro shodné výrobky nebo služby, pro které má být zapsáno přihlašované označení,
b) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou,
c) vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, bez ohledu na to, zda má být přihlašované označení zapsáno pro shodné, podobné nebo nepodobné výrobky nebo služby, pro které je starší ochranná známka chráněna, a jde o starší ochrannou známku, která má v České republice a v případě ochranné známky Evropské unie na území Evropské unie dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu[.]

[29] Ze shora citovaného přechodného ustanovení zákona č. 286/2018 Sb. jednoznačně vyplývá, že povinností žalovaného bylo posoudit splnění podmínek pro zápis ochranné známky (a tedy i důvodů neplatnosti takového zápisu) podle zákona o ochranných známkách ve znění účinném do 31. 12. 2018 (napadená ochranná známky byla zapsána dne

31. 1. 2018). Současně je z porovnání dřívějšího a novelizovaného znění zákona patrné, že důvody dříve zakotvené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách obsahově odpovídají (až na dílčí, pro nyní posuzovanou věc nikoliv zásadní odlišnosti) důvodům podle § 7 odst. 1 písm. b) a c) zákona o ochranných známkách v novelizovaném znění. Žalovaný si přitom počínal takovým způsobem, že v odůvodnění správních rozhodnutí shledal naplnění podmínek zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách ve znění účinném v době zápisu známky (viz s. 63 a 86 prvostupňového rozhodnutí), následně však ve výroku napadenou známku prohlásil za neplatnou z důvodů podle § 7 odst. 1 písm. b) a c) zákona v novelizovaném znění (tj. znění účinném v době vydání prvostupňového rozhodnutí). Ačkoliv není takový postup z formálního hlediska správný, z prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný i předseda žalovaného si byli změny zákona, jakož i znění přechodných ustanovení vědomi a splnění podmínek zápisu ochranné známky posuzovali k okamžiku zápisu ochranné známky. Učinili tak přitom v rozsahu důvodů uplatněných v návrhu osoby zúčastněné na řízení, která sice tvrdila neplatnost napadené ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. b) a c) zákona o ochranných známkách, ve znění platném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, obsahově však její argumentace odpovídala rovněž důvodům zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018. S ohledem na výše uvedenou podobnost (ve vztahu k řešeným otázkám až shodnost) dřívější a aktuální právní úpravy proto nesprávné označení zákonných ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí, dle kterých byla napadená ochranná známka prohlášena za neplatnou, nezpůsobuje jeho nezákonnost.

[30] Nejvyšší správní soud tedy pro přehlednost shrnuje, že pokud městský soud a žalovaný zmiňovali důvody neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. b) a c) zákona o ochranných známkách, lze jejich závěry vztáhnout i na důvody zakotvené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2018.

V.B Pravděpodobnost záměny porovnávaných ochranných známek

[31] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení pravděpodobnosti záměny posuzovaných ochranných známek. Městský soud se v přezkoumávaném rozsudku nejprve zabýval otázkou zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách [potažmo § 7 odst. 1 písm. a) zákona ve znění účinném do 31. 12. 2018]. Tento důvod neplatnosti je přitom ve vztahu k posuzované věci spíše dílčím, neboť se vztahuje toliko ke dvěma namítaným ochranným známkám. Naproti tomu neplatnost z důvodu zásahu do ochranné známky s dobrým jménem [§ 7odst. 1 písm. c), potažmo b) zákona o ochranných známkách ve znění účinném do 31. 12. 2018] žalovaný shledal ve vztahu ke všem sedmi namítaným ochranným známkám. Jak ovšem správně připomněl městský soud, oba posuzované důvody neplatnosti se v mnoha ohledech prolínají, přičemž otázkou zaměnitelnosti porovnávaných ochranných známek se žalovaný (a poté městský soud) zevrubně zaobírali právě při hodnocení naplnění podmínek neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v nyní platném znění, přičemž vyslovené závěry převzali také při hodnocení zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách v nyní platném znění.

[32] Nejvyšší správní soud na úvod v obecnosti připomíná, že pravděpodobnost záměny mezi dvěma ochrannými známkami existuje tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že výrobky pocházejí ze stejného podniku, případně z podniků ekonomicky propojených (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, *Canon*, C-39/97, nebo ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-342/97; z judikatury Nejvyššího správního soudu například rozsudky ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46, č. 2859/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 6. 11. 2014, č. j. 8 As 37/2011-16). Rozhodující pro hodnocení zaměnitelnosti ochranných známek je přitom hledisko průměrného spotřebitele daných výrobků či služeb (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, *SABEL*, C-251/95, či kupříkladu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153). Existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která by bránila zápisu přihlašované ochranné známky, je tedy dána pouze za kumulativního splnění dvou podmínek: 1) shodnost nebo podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a 2) shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, k nimž se porovnávané ochranné známky vztahují (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97, č. 1064/2007 Sb. NSS, a ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141).

[33] Jedná-li se o první uvedenou podmínku, tj. shodnost či podobnost porovnávaných ochranných známek, je nezbytné vycházet z celkového dojmu, kterým ochranné známky působí na průměrného spotřebitele výrobků nebo služeb, a to z hlediska jejich vzhledové, sluchové a pojmové podobnosti, přičemž je nutno přihlédnout k typu ochranné známky (slovní, obrazová či jiná). Při globálním posouzení je třeba vzít v potaz rozlišovací (distinktivní) a dominantní prvky porovnávaných ochranných známek (viz již citované rozsudky Soudního dvora ve věcech *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či *SABEL*; z judikatury Nejvyššího správního soudu krom již výše citovaných rozhodnutí např. rozsudek ze dne 10. 3. 2023, č. j. 10 As 101/2021-56, č. 4475/2023 Sb. NSS).

[34] V nyní projednávané věci hodnotil městský soud, respektive před ním žalovaný z hlediska důvodu neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách podobnost mezi následujícími ochrannými známkami:

napadená ochranná známka	*namítané ochranné známky*
	Slovní ochranná známka „PRAGA“
	

[35] Městský soud v rámci svého posouzení plně aproboval závěr žalovaného, že porovnávané ochranné známky jsou si natolik podobné, že ze strany průměrného spotřebitele hrozí jejich záměna. Vycházel přitom z toho, že na první pohled je sice vizuální podobnost těchto ochranných známek velmi nízká, obsahují však slovní základ „Prag“, který je v očích veřejnosti úzce spjat se značkou automobilů a továrnou na jejich výrobu.

S ohledem na tento slovní prvek shledal mezi porovnávanými ochrannými známkami významnou podobnost. Stěžovatelka s tímto hodnocením městského soudu nesouhlasí a trvá na tom, že napadená ochranná známka se od namítaných ochranných známek výrazně odlišuje a nebezpečí záměny nehrozí. Současně považuje argumentaci soudu za nedostatečnou, neboť k závěru o podobnosti známek nelze dospět pouze na základě toho, že obsahují totožný (nadto zcela obecný) slovní základ. Soud dle názoru stěžovatelky rezignoval na posouzení dominantních a distinktivních prvků, jak to vyžaduje judikatura Soudního dvora.

[36] Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně uvádí, že argumentaci městského soudu neshledává nepřezkoumatelnou, jak tvrdí stěžovatelka. Jakkoliv se může v určitých ohledech jevit stručnou či zkratkovitou, z odůvodnění rozsudku je patrné, že soud se ztotožnil se způsobem, jakým otázku podobnosti porovnávaných ochranných známek posoudil žalovaný. Ten se přitom podrobně zabýval všemi relevantními hledisky a provedl celkové posouzení včetně identifikace dominantních a distinktivních komponentů, za něž považoval právě slovní prvky „Praga“, respektive „Pragovka“, obsahující společný slovní základ „Prag“. Povinností soudu není znovu opakovat již jednou (či vícekrát) vyřčené a je zcela dostačující, pokud svoje odůvodnění koncipuje toliko stručně a v podrobnostech odkáže na dřívější závěry žalovaného, souhlasí-li s nimi. Tento postup je možný obzvláště v situaci, je-li žalobní argumentace obecná, což byl i stěžovatelčin případ. Nejvyšší správní soud se sice neztotožňuje s tvrzením městského soudu, že žalobní argumentace dosáhla až takové míry obecnosti, že nebyla způsobilá zpochybnit správnost úvah žalovaného, městský soud však žalobní námitky dostatečně vypořádal. Ačkoliv si lze nepochybně představit hutnější a lépe cílenější argumentaci, z předestřených žalobních námitek bylo možné jednoznačně seznat, v čem stěžovatelka spatřuje nesprávnost úvah žalovaného. Povinností soudu bylo tyto námitky vypořádat, což učinil. Z věcného hlediska je však jeho argumentace nepřesvědčivá a nesprávná.

[37] Již na první pohled a bez jakéhokoliv bližšího zkoumání vykazují porovnávané obrazové ochranné známky naprosto zásadní obrazové odlišnosti a lze si jen obtížně představit, že by byly způsobilé vyvolat u veřejnosti nebezpečí záměny. Velmi nízkou vizuální podobnost ostatně konstatoval i městský soud (a předtím žalovaný), přesto následně uzavřel, že ochranné známky vykazují podobnost, přičemž žalovaný nepříliš srozumitelně shledal podobnost v rámci všech posuzovaných hledisek (tj. vizuálního, fonetického a sémantického). Takto učinil toliko na základě skutečnosti, že porovnávané známky obsahují společný slovní základ „Prag“, což obzvláště platí pro slovní namítanou ochrannou známku.

[38] Podle Nejvyššího správního soudu vyvolává značné pochybnosti již prvotní předpoklad, že slovní prvky „Pragovka“ či „Praga“ je třeba v případě porovnávaných obrazových ochranných známek (nikoliv u známky slovní) považovat za dominantní a rozlišovací prvek. Jakkoliv lze v obecné rovině souhlasit s tím, že z pohledu spotřebitele představují nezřídka právě slovní prvky tu část ochranné známky, kterou si nejsnáze zapamatují, v nyní projednávané věci nelze takový závěr bez dalšího přijmout. Žalovaný ani městský soud totiž nevzali v potaz, že v případě napadené ochranné známky je nápis „Pragovka“ značně „upozaděný“, neboť z celkové plochy ochranné známky zabírá jen velmi malou část a je obklopen jinými, podstatně nápadnějšími prvky. Z hlediska zrakového

vnímání jej proto rozhodně nelze považovat za dominantní. Případného spotřebitele naopak pravděpodobně zaujme výrazná barevná kombinace pozadí (červená s černou) spolu s obrazovým prvkem v centru ochranné známky. Jedná-li se o namítanou obrazovou ochrannou známku, ani zde nelze vyloučit, že namísto slovního elementu „Praga“ (který je ostatně hůře čitelný) si potenciální spotřebitel vtiskne do paměti spíše její celkový tvar, který připomíná královskou korunu.

[39] Značně zjednodušující jsou rovněž úvahy soudu (a před ním žalovaného) stran tvrzené významové (slovní) podobnosti, která by měla spočívat v tom, že slovní základ „Prag“ u veřejnosti evokuje značku aut „Praga“, či továrnu, v níž se tyto automobily vyráběly. Stěžovatelka správně poukázala na skutečnost, že základ „Prag“ si veřejnost s nejvyšší pravděpodobností spojí s cizojazyčným názvem hlavního města Prahy (které jej ostatně i ve svém logu používá). Nelze také přehlédnout, že věhlas značky Praga je spojený především s obdobím před druhou světovou válkou (což připustil ve správních rozhodnutích i žalovaný). Jakkoliv tedy může u určité části populace pojem „Praga“ stále rezonovat, především u mladších generací je vysoce pravděpodobné, že si se slovním základem „Prag“ spojí toliko právě název hlavního města Prahy. Městský soud tak přisoudil shodnému slovnímu základu „Prag“ přehnaný význam, aniž by zohlednil celkový vzhled a vyznění porovnávaných ochranných známek. Pokud by Nejvyšší správní soud na argumentaci městského soudu přistoupil, mohlo by to vést až k absurdnímu závěru, že si již žádný subjekt nemůže nechat zapsat ochrannou známku s uvedeným slovním základem, bez ohledu na její celkovou podobu.

[40] K tomuto závěru však nepochybně argumentace městského soudu (ani před ním žalovaného) směřovat neměla. Tomu ostatně odpovídá odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, z něhož implicitně vyplývá, že spojujícím článkem mezi porovnávanými známkami není ani tak samotný slovní základ „Prag“, ale přímo pojem „pragovka“, jímž jsou často neoficiálně označovány vozy značky Praga, či továrna, v níž se tyto automobily vyráběly. Ponechá-li soud stranou, že i pro uvedený pojem platí výše uvedené pochybnosti stran jeho rozšířenosti mezi širokou veřejností, nelze přehlédnout, že se nejedná o označení, které by podléhalo známkové ochraně. V této souvislosti je vhodné připomenout, že osoba zúčastněná na řízení se ve svém návrhu domáhala vyslovení neplatnosti napadené ochranné známky i z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, resp. g) ve znění zákona účinném do 31. 12. 2018, tj. z důvodu podobnosti ochranné známky s nezapsaným označením „pragovka“. Tomuto návrhu však žalovaný nevyhověl, neboť neshledal, že by osoba zúčastněná na řízení zmiňované označení používala v obchodním styku. Navzdory této skutečnosti pak žalovaný v rámci posuzování zápisné nezpůsobilosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v nyní platném znění hojně argumentoval právě pojmem „pragovka“, který považoval takřka za synonymum značky Praga. Jakkoliv si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že podmínky ochrany nezapsaného označení podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách jsou specifické, jeví se v tomto směru argumentace žalovaného poněkud nekonzistentní, neboť na jednu stranu neshledal dostatečné propojení mezi značkou Praga a pojmem „pragovka“, na druhé straně pak v jiné části svých úvah v zásadě kladl mezi tyto dva pojmy rovnítko.

[41] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že z podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení skutečně vyplývá, že pro automobily značky Praga či továrnu, v níž se tyto automobily vyráběly, se v minulosti pojem „pragovka“ užíval, což do určité míry přetrvalo až do současnosti. Pokud však toto označení nepodléhá známkové ochraně, nelze bez dalšího dovodit, že by osobě zúčastněné na řízení svědčil k jeho užívání monopol, a to ani ve vztahu ke slovní ochranné známce. Nejvyšší správní soud přitom pro posuzovanou věc (na rozdíl od městského soudu) nepovažuje za irelevantní argument stěžovatelky, že užití sporného slovního označení není z její strany svévolné, ale odvíjí se od vlastnického práva k továrnímu komplexu, historicky nazývanému jako „Pragovka“. Postup stěžovatelky, která míní užívat označení vztahující se k místu, v němž rozvíjí svoje podnikatelské aktivity, považuje soud za zcela běžný a logický. Stěžovatelka přitom zvolila takovou podobu obrazové ochranné známky, která vzhledově žádným způsobem nepřipomíná namítané ochranné známky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, ale naopak je zde zjevná snaha výrazně se odlišit; liší se rovněž od slovní namítané ochranné známky. Poukazuje-li tedy městský soud v přezkoumávaném rozsudku na individuální aspekt věci, tj. že pojem „Pragovka“ pochází z označení místa (továrny), v níž se v minulosti vyráběly automobily značky Praga, nelze přehlédnout i pomyslnou druhou stranu mince, a to že právě stěžovatelka v tomto místě (nazývaném „Pragovka“) vyvíjí podnikatelskou činnost.
[42] Jakkoli tedy Nejvyšší správní soud připouští, že zde existuje určitá významová i sluchová podobnost mezi slovními prvky porovnávaných ochranných známek, nejedná se o podobnost náhodnou, neboť pramení ze skutečnosti, že jak stěžovatelka, tak osoba zúčastněná na řízení odvozují slovní pojem užívaný ve svých ochranných známkách od výroby automobilů značky Praga, respektive v případě stěžovatelky od vlastnického práva k továrně, v níž byly tyto automobily v minulosti vyráběny. Pochybení městského soudu spočívá v tom, že porovnávané obrazové známky zredukoval toliko na v nich obsažený slovní prvek.

[43] Městský soud dále významně pochybil, nezohlednil-li v rámci posouzení nebezpečí záměny kolidujících ochranných známek (včetně známky slovní) podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v nyní platném znění, že stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení podnikají ve zcela odlišných oblastech, což se ostatně projevuje v tom, že potenciální překryv služeb nastává i podle žalovaného toliko u výslovně vyjmenovaných služeb v třídě 35 (jedná se především o služby v oblasti reklamy, inzerce či marketingu). Za relevantní spotřebitelskou veřejnost (průměrného spotřebitele) proto žalovaný v daném případě označil podnikatelské subjekty. S tímto závěrem se sice městský soud ztotožnil, pominul ale, že se jedná o informované spotřebitele, jejichž míra pozornosti bude podstatně vyšší, než je tomu u široké veřejnosti. S ohledem na velmi nízkou míru podobnosti (především vizuální) porovnávaných ochranných známek a s přihlédnutím k tomu, že navazování nových obchodních vztahů představuje podstatně složitější proces, zahrnující u běžně obezřetného subjektu i určitou míru prověřování potenciálních obchodních partnerů, si lze jen obtížně představit, že by v posuzované věci hrozilo reálné nebezpečí záměny porovnávaných ochranných známek.

[44] Nejvyšší správní soud tedy činí dílčí závěr, že úvahy městského soudu (ani žalovaného) ohledně podobnosti porovnávaných ochranných známek nemohou obstát. Z pohledu průměrného spotřebitele, jímž je podnikatelská klientela, je nebezpečí záměny

ochranné známky ve vlastnictví stěžovatelky se dvěma namítanými ochrannými známkami zcela minimální.

[45] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v bodě [32] tohoto rozsudku, předpokladem existence pravděpodobnosti záměny ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v nyní platném znění je kumulativní splnění dvou podmínek, jimiž je 1) shodnost nebo podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a 2) shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, k nimž se porovnávané ochranné známky vztahují. Vzhledem k tomu, že porovnávané známky nevykazují v nyní projednávané věci vyžadovanou míru podobnosti (jsou zásadně odlišné), a první podmínka tedy není splněná, je již poněkud nadbytečné zabývat se blíže druhou uvedenou podmínkou.

[46] Přesto soud alespoň ve stručnosti připomíná již ustálené judikaturní závěry, z nichž vyplývá, že při srovnávání výrobků a služeb, k nimž se ochranné známky vztahují, je třeba vycházet z kategorií, pro něž byla známka přihlášena, nikoliv z jejich zamýšleného či faktického využití. Pro hodnocení podobnosti není určující, zda jsou výrobky a služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy mezinárodního třídění, ale je třeba vzít v úvahu všechna podstatná kritéria charakterizující vztah mezi výrobky či službami – jejich povahu, zamýšlený účel a způsob použití, relevantní veřejnost, prodejní místa, to zda se výrobky a služby vzájemně doplňují, či si konkurují apod. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 As 89/2012-48, ze dne 11. 10. 2016, č. j. 2 As 96/2015-59, č. 3510/2017 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2022, č. j. 1 As 67/2022-72, či ze dne 18. 10. 2024, č. j. 10 As 208/2023-71, č. 4650/2024 Sb. NSS; z judikatury Soudního dvora viz rozsudek ve věci *Canon*). V nyní projednávané věci se žalovaný podobností služeb ve smyslu shora citované judikatury zabýval (viz s. 48 až 57 prvostupňové rozhodnutí), což je patrné i ze skutečnosti, že překryv [ve vztahu k § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v nyní platném znění] shledal toliko u části zapsaných služeb v třídě 35. Nejvyšší správní soud pak souhlasí s městským soudem v tom směru, že žalobní námitky (stejně jako předtím rozkladové námitky) stran (ne)podobnosti porovnávaných služeb byly jen velmi obecné a neobsahovaly žádnou zásadní polemiku s úvahami žalovaného. Proto nebylo na závadu, že i městský soud (a před ním předseda žalovaného) se s touto otázkou vypořádal jen stručně a obecně.

V.C Zásah do práv k ochranné známce s dobrým jménem

[47] Nejvyšší správní soud dále posoudil neplatnost napadené ochranné známky z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách, potažmo b) ve znění zákona účinném do 31. 12. 2018. Jedná se o důvod, který byl pro projednávanou věc stěžejní, neboť žalovaný jej shledal relevantním pro všech sedm osobou účastněnou na řízení namítaných známek.

[48] V případě zásahu do dobrého jména starší ochranné známky je třeba posoudit, zda lze předpokládat, že si dotčená veřejnost (či alespoň její podstatná část) vytvoří spojitost mezi známkou s dobrým jménem a jinou ochrannou známkou (viz např. rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 10. 2003, C-408/01, *Adidas-Salomon a Adidas Benelux*). I v tomto případě je tedy jedním z primárních předpokladů určitá míra podobnosti mezi porovnávanými ochrannými známkami.

[49] Městský soud ani žalovaný se v rámci posuzování neplatnosti zápisu ochranné známky z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách, potažmo § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2018, srovnáním dotčených ochranných známek samostatně nezabývali, ale toliko odkázali na svou dřívější argumentaci. Ta však nemůže, s ohledem na závěry, které Nejvyšší správní soud učinil v bodech [37] až [44] tohoto rozsudku, obstát. Městský soud ani žalovaný prozatím neposuzovali další odlišnosti, spočívající jednak v tom, že okruh namítaných ochranných známek je širší, než tomu bylo v případě důvodu neplatnosti podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách (celkově sedm ochranných známek), a současně se nemusí shodovat ani okruh relevantní veřejnosti, jejíž optikou je třeba poměřovat nebezpečí záměny ochranných známek. Je tomu tak z toho důvodu, že známka s „dobrým jménem“ požívá vyšší ochrany v tom smyslu, že na rozdíl od „běžné“ ochranné známky není rozhodující, zda se porovnávané ochranné známky vztahují ke shodným nebo podobným výrobkům či službám (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 6 As 71/2018-37). S ohledem na nesprávnost argumentace podobnosti vztahující se k § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v nyní platném znění za současné absence dalších úvah ohledně podobnosti napadené ochranné známky se sedmi namítanými známkami v rámci posouzení důvodu zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách, proto rozsudek městského soudu ani v této části neobstojí. Totožnou vadou jsou stižena i obě správní rozhodnutí (tj. žalobou napadené i prvostupňové rozhodnutí). Pokud na počátku právního posouzení důvodů zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách nestojí správná úvaha ohledně podobnosti porovnávaných známek a vymezení průměrného spotřebitele, jehož očima je třeba zaměnitelnost ochranných známek vnímat, jsou navazující úvahy vadné a zhroutí se jako „domeček z karet“. Závěr o podobnosti (zaměnitelnosti) porovnávaných ochranných známek je základním kamenem v rámci posouzení neplatnosti zápisu ochranné známky i z důvodu podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách. Odvíjí se od ní totiž existence možného spojení (asociace) v mysli veřejnosti mezi napadenou ochrannou známkou a starší ochrannou známkou, což je jeden z prvotních předpokladů zásahu do práv k ochranné známce s dobrým jménem.

[50] Nejvyšší správní soud se prozatím nemůže zabývat zbylou argumentací soudu týkající se zásahu do dobrého jména ochranných známek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, či případného těžení z dobré pověsti. V zásadě jedinou otázkou, kterou lze v dané fázi zhodnotit, je posouzení toho, zda namítané ochranné známky skutečně požívají dobrého jména. K této otázce nicméně stěžovatelka nepředestřela žádnou věcnou argumentaci a namítla pouze nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z důvodu nedostatečné konkretizace podkladů prokazujících dobré jméno namítaných ochranných známek. Městský soud se příslušnou žalobní námitkou zabýval především v bodech 59 až 61 rozsudku, přičemž poukázal i na relevantní pasáže správních rozhodnutí, v nichž se žalovaný totožnou otázkou zaobíral velmi podrobně. Uvedenou kasační námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou, což však nic nemění na shora vyřčených závěrech.

VI. Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Nepřehlédl, že stěžovatelka se domáhala zrušení napadeného rozsudku toliko v rozsahu výroku I. S ohledem na akcesorickou povahu výroku o náhradě nákladů řízení však Nejvyšší správní soud přikročil ke zrušení rozsudku jako celku (tj. v obou jeho výrocích). S ohledem na povahu zjištěných vad, které mají svůj původ již v řízení před správním orgánem, by neměl městský soud jinou možnost, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Proto rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. tak, že jej sám zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Ten lze shrnout tak, že úvahy žalovaného stran podobnosti porovnávaných ochranných známek v rámci posouzení důvodu zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách [potažmo § 7 odst. 1 písm. a) ve znění účinném do 31. 12. 2018] neobstojí – známky vykazují výrazné odlišnosti a nebezpečí záměny z pohledu průměrného spotřebitele (podnikatelského subjektu) je zcela minimální. Ve vztahu k důvodům zápisné nezpůsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. c) [potažmo § 7 odst. 1 písm. b) ve znění účinném do 31. 12. 2018] jsou prozatímní úvahy žalovaného ohledně podobnosti porovnávaných ochranných známek také nedostatečné. Bude na žalovaném, aby se touto otázkou opětovně zabýval, a to i s přihlédnutím k závěrům, které Nejvyšší správní soud k otázce nebezpečí záměny vyslovil v tomto rozsudku.

[52] Zruší-li Nejvyšší správní soud jak rozsudek krajského (městského) soudu, tak jemu předcházející rozhodnutí žalovaného, je povinen rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti i řízení před krajským (městským) soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Nárok na náhradu nákladů řízení naopak vznikl úspěšné stěžovatelce (žalobkyni).

[53] Stěžovatelce předně náleží náhrada za zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost).

[54] V obou řízeních byla stěžovatelka zastoupena advokátem. Pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Některé z úkonů učinil zástupce stěžovatelky přede dnem nabytí účinnosti novely advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 258/2024 Sb., a tudíž se odměna za ně stanoví podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.). Jedná se o dva úkony právní služby v rámci řízení o žalobě, a to převzetí a příprava zastoupení a sepsání správní žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024], za něž náleží odměna ve výši 6 200 Kč (3 100 Kč za každý úkon) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (300 Kč za každý úkon – viz § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024), celkově tedy 6 800 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem DPH, zvýšil soud náhradu zastoupení o částku této daně, celkově se tedy v řízení o žalobě jedná o částku 8 228 Kč.

[55] Za řízení o kasační stížnosti přiznal soud stěžovatelce náhradu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve

znění účinném od 1. 1. 2025]. Za tento úkon náleží po nabytí účinnosti novely advokátního tarifu odměna ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč, celkem tedy 5 070 Kč. Uvedenou částku soud navýšil o DPH. Za zastupování v řízení o kasační stížnosti proto náleží (po zaokrouhlení) odměna ve výši 6 135 Kč.

[56] Celkově je žalovaný povinen uhradit stěžovatelce na náhradě nákladů řízení částku ve výši 22 363 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky JUDr. Michala Chrůmy, advokáta.

[57] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci byla žalobkyně úspěšná a současně soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnění žádné povinnosti. Právo na náhradu nákladů řízení proto nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu